

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 16/07/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 947

“CHÍNH MÌNH ĐÃ TẠO THÌ CHÍNH MÌNH PHẢI NHẬN LẤY”

Liên quan đến đề tài này, Hòa Thượng đã nhiều lần nhắc đi nhắc lại: Đã gieo nhân thì chắc chắn phải gặt quả. Hòa Thượng cũng nói: **“Tự tác tự thọ”**, tự mình làm tự mình phải nhận lấy. Tất cả những sự đãi ngộ, những việc chúng ta gặp phải ngay trong cuộc đời này đều là **“nhân trước quả sau”**. Nhưng người thế gian cứ oán Trời trách người đã làm cho họ khổ như vậy, xui xẻo như vậy mà không biết rằng đó đều là do chính mình tạo ra. Trong Kinh Phật nói rất rõ ràng: Bồ Tát trước khi làm bất cứ việc gì đều rất cẩn trọng, chú trọng nhân ngay từ ban đầu. Phạm phu chúng ta thì tùy tiện tạo tác, không chú trọng xem mình có tạo nhân bất thiện hay không. Đến khi gặp quả thì chúng ta oán người trách Trời, trách số phận mình xui xẻo.

Một người lúc trẻ cần cù, siêng năng học tập thì khi lớn lên mới có đủ năng lực để làm việc, hi sinh, phụng hiến. Nếu người lúc trẻ la cà, không có sự nỗ lực thì không thể tốt được. Đến khi gặp việc, họ muốn làm nhưng không có năng lực, lúc đó mới oán trách người không cho họ đứng vào cương vị đó để làm nhiệm vụ đó. Thật ra đều do chính mình không nỗ lực. Người ta có được sự giàu sang vì người ta biết tích công bồi đức. Chúng ta cơ hàn, thiếu hụt đủ điều vì chính mình không tích công bồi đức. Chúng ta nghe hoài nhưng không nỗ lực để làm.

Thời Đức Phật còn tại thế, Vua Tỳ Lưu Ly đã kéo quân tàn sát dòng họ Thích. Lúc đó Ngài Xá Lợi Phất, Ngài Mục Kiền Liên là hai vị cô Phật đến làm đệ tử của Thích Ca Mâu Ni Phật, hỗ trợ Phật. Các Ngài biết dòng họ Thích sắp bị tàn sát, các Ngài muốn ra tay ngăn chặn nên đã thỉnh giáo Phật làm thế nào để giúp dòng họ Thích thoát khỏi kiếp nạn đó. Thích Ca Mâu Ni Phật nói rằng đó là định nghiệp, Phật cũng không có cách gì thay đổi định nghiệp của chúng sanh cho nên dòng họ Thích Ca phải nhận quả báo này. Đây là câu chuyện nhân quả cảnh tỉnh chúng sanh trong nhiều đời.

Nếu chúng ta đã tạo nghiệp chướng thì nhất định phải nhận nghiệp chướng, nhất định phải gặp lại oan gia trái chủ. Nhà Phật nói: **“Thần thông không liên quan đến nghiệp lực”**. Khi nghiệp lực hiện tiền thì thần thông cũng không giúp được. Nếu chúng ta đã tạo nhân thì nhất định phải nhận quả.

Hàng đệ tử của Phật hỏi vì sao tộc Thích Ca phải chịu kiếp nạn như vậy. Phật nói rằng: Trong quá khứ, tộc Thích Ca là cư dân của một làng chài, quân lính của Tỳ Lưu Ly là một đàn cá. Người trong làng chài đó đã rút hết nước trong ao cá và giết thịt toàn bộ đàn cá. Họ đã tạo ra oan nghiệp, sau nhiều đời mà

oan nghiệp không hết. Cuối cùng, khi đàn cá đẫy trở thành đội quân của Vua Tỳ Lưu Ly thì dòng họ Thích đều đã bị tàn sát. Thích Ca Mâu Ni Phật nói rằng oán hận của chúng sanh nhiều đời nhiều kiếp không tan được nên họ phải đến để báo thù, oan oan tương báo, không có sự ngừng nghỉ. Tộc Thích Ca đã kết oán thù nhiều đời nhiều kiếp với Tỳ Lưu Ly, cho nên đời này họ đến tiêu diệt tộc Thích Ca. Đây là oan oan tương báo.

Phật pháp nói: **Nhân quả thông ba đời quá khứ, hiện tại, vị lai.** Đời này bạn giết họ, đời sau họ đến giết bạn. Oán thù càng kết càng sâu, đời đời kiếp kiếp không bao giờ kết thúc. Chúng ta học Phật thì phải biết dừng lại. Mọi việc ở thế gian này đều có **“nhân trước quả sau”**. Chúng ta phải dùng thái độ gì để tiếp nhận những điều chúng ta đang gặp phải? Nếu chúng ta dùng thái độ hoan hỉ tiếp nhận thì coi như chúng ta đã trả xong món nợ. Nếu chúng ta dùng thái độ khó chịu, khởi lên tâm oán hận thì món nợ vẫn chưa trả xong, vẫn tiếp tục lây rây mãi. Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta hoan hỉ tiếp nhận nghịch cảnh đến với mình thì lần này coi như ta đã trả xong”**.

Đạo lý nhân quả rất rõ ràng. Chúng ta biết rằng nhà Phật không định đặt ra đạo lý nhân quả mà đây là một trật tự của đạo tự nhiên. Chúng ta phải hiểu điều này! Vậy mà có người không tin nhân quả, nói rằng chỉ những người mê tín, cuồng đồ mới tin nhân quả. Người không tin nhân quả thì không có nhân quả hay sao? Hòa Thượng nói: **“Dù họ không tin nhưng nhân quả vẫn hiển nhiên như vậy”**. Một hạt giống đã gieo xuống, khi gặp đủ các tác nhân đất, nước, gió, lửa (có đất trồng, có đủ độ ẩm, ánh sáng...) thì hạt giống sẽ nảy mầm, sinh trưởng thành cây. Nếu chúng ta không tạo nhân thì không có quả. Nếu chúng ta đã tạo nhân thì chắc chắn có quả, không tránh được.

Chúng sanh chúng ta khi gặp quả thì ai cũng sợ nhưng chỉ sợ một lúc rồi lại thôi. Chúng ta sợ bị gặp tai nạn giao thông nhưng lúc tham gia giao thông, chúng ta làm theo tập khí của mình, không cẩn trọng, muốn đi nhanh hơn, cho nên việc đáng tiếc xảy ra. Chúng ta biết rằng trong khởi tâm động niệm, chỉ cần chúng ta khởi niệm bất thiện là chúng ta đã gieo nhân không tốt nhưng chúng ta vẫn khởi niệm bất thiện. Nếu chúng ta cảm nhận một cách sâu sắc nhân quả là đáng sợ, không may mắn sót lọt thì chúng ta sẽ thúc liễm bản thân. Nhưng chúng ta khởi tâm động niệm vẫn bất thiện, đối nhân xử thế tiếp vật vẫn bất thiện, vẫn muốn có lợi cho mình, muốn chiếm tiện nghi của người.

Hòa Thượng nói: **“Không ai có thể chiếm được tiện nghi của người. Nếu bạn không đáng có mà bạn có thì đó là bạn đi vay, nếu bạn vay thì bạn phải trả”**. Người ta đáng được có, đáng được nhận, đáng được thụ hưởng mà còn không nhận, không thụ hưởng. Chúng ta không có mà cưỡng cầu để có thì chúng ta vay, đã vay thì phải trả.

Hòa Thượng nói một điều có đạo lý rất sâu sắc: **“Người học Phật chúng ta không chờ cứu rỗi bởi vì những tài vật được cứu giúp, được ban cho không nhiều. Chúng ta chính mình phải là người đi cứu rỗi, đi ban tặng cho mọi người”**. Lời dạy của Hòa Thượng rất ý nghĩa! Chúng ta áp dụng lời dạy của Ngài

vào thực tế thì sẽ chứng minh được đạo lý mà Ngài dạy. Chúng ta cứ cho đi càng nhiều thì sẽ nhận được càng lúc càng nhiều. Nếu người học Phật chúng ta có ý niệm muốn chiếm tiện nghi của người thì đây là một sự sai lầm nghiêm trọng bởi chúng ta chưa thấu hiểu lời Phật dạy, chưa hiểu nhân quả.

Người thế gian có câu: “**Vô công bất thọ lộc**”. Muốn thọ lộc thì phải có công. Nếu không có công mà thọ lộc thì đây là họa. Ngay tựa đề của bài học hôm nay đã khơi dậy cho chúng ta nhiều điều. **Chính mình đã tạo thì chính mình phải nhận lấy**. Chúng ta nhận quả do chính mình đã tạo nhân. Nếu chúng ta cho rằng Phật Bồ Tát không từ bi, các vị Thánh Hiền không từ bi thì chúng ta hoàn toàn sai. Tất cả đều do chính mình làm, chính mình nhận.

Hòa Thượng nói: “*Câu chuyện Vua Tỳ Lưu Ly tàn sát dòng họ Thích nói với chúng ta rằng: Con người sống ở đời cần phải cẩn trọng khi tạo tác, chính là chúng ta không nên kết oán thù với tất cả mọi người. Không luận người khác nhục mạ ta, chướng ngại ta, thậm chí hãm hại ta, tìm ta để gây phiền phức cũng không sao. Chúng ta không nên khởi tâm tức giận, không nên có oán thù vì có oán thù thì nhất định oan oan tương báo. Người học Phật chúng ta không nên kết oán thù với người. Người khác có chỗ không vừa mắt, không thuận ý vừa lòng chúng ta thì chúng ta vạn nhất không để trong lòng. Nếu bạn để trong lòng thì chướng ngại tâm thanh tịnh của bạn, chính là chướng ngại việc vãng sanh của bạn, dù bạn muốn vãng sinh Tịnh Độ nhưng không thể làm được. Đối với sáu cõi luân hồi, bạn muốn vào ba đường thiện cũng khó*”. Chúng ta khởi tâm oán thù, khởi tâm sân hận thì chắc chắn oan oan tương báo, khi đó chúng ta muốn vào ba đường thiện trong sáu cõi luân hồi đã khó chứ đừng nói đến vãng sinh Tịnh Độ.

Hòa Thượng nói: “*Việc này là do ai hại bạn? Chính mình làm thì chính mình phải nhận lấy chứ không ai hại bạn. Người học Phật chúng ta phải sâu sắc mà phản tỉnh! Chúng ta làm việc gì mà giúp ích cho việc giải thoát của chúng ta thì chúng ta nên nỗ lực. Việc gì cản trở việc giải thoát của chúng ta thì chúng ta phải cẩn trọng!*”. Chúng ta tự quán sát xem: Chúng ta đang làm những việc để thoát khỏi sáu cõi luân hồi hay đang làm những việc để đi vào sáu cõi luân hồi?

Hòa Thượng nói: “*Tu hành học Phật thì chỉ ít chúng ta phải hoàn toàn làm được đoạn ác tu thiện, phải giải quyết được gốc rễ của vấn đề sanh tử là đoạn tất cả các việc ác, làm tất cả các việc thiện. Nếu chúng ta không làm được việc đầu tiên này, không đoạn ác tu thiện thì chúng ta không có sự tu hành gì cả, không thể thay đổi được vận mạng*”.

Nếu việc cơ bản là “**đoạn ác tu thiện**” mà chúng ta không làm được thì chúng ta không thể “**chuyển mê thành ngộ**”, càng không thể “**chuyển phàm thành Thánh**”. Không chỉ làm việc hại người mới là ác, chỉ cần chúng ta khởi tâm chiếm tiện nghi của người đã là ác rồi. Trong cuộc sống hàng ngày, chúng ta khởi ý niệm chọn việc nhẹ nhàng, để việc khó khăn vất vả cho người khác cũng là ý niệm ác.

Hòa Thượng đã thay đổi ngoạn mục vận mệnh của Ngài. Ngài từ không tuổi thọ trở thành có tuổi thọ, từ không có sức khỏe trở thành có sức khỏe, từ không có tiền tài trở thành có thể làm tất cả mọi việc lợi ích chúng sinh. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tu hành mà người ta đoán chính xác vận mạng của chúng ta thì chúng ta phải hổ thẹn, chứng tỏ chúng ta không thay đổi gì cả. Chỉ cần chúng ta đoạn tất cả ác, tu tất cả thiện thì chúng ta đã có thể thay đổi vận mạng”**.

Chúng ta phải biết rằng phàm phu chúng ta tập khí sâu nặng. Bài học hôm trước, Hòa Thượng dạy chúng ta chọn pháp tu, sau đó phải chọn được người Thầy dẫn dắt, sau đó phải chọn được hoàn cảnh tu hành, sau đó chọn bạn đồng tu. Bạn đồng tu phải luôn nhắc nhở, khuyến khích chúng ta tu hành đúng pháp. Nếu chúng ta ngày ngày tinh tấn nhưng lại ở gần những người ngày ngày *“tinh tướng”* thì họ sẽ lôi kéo chúng ta. Chúng ta phải biết chọn hoàn cảnh, thật sự không cần tham tiếc! Chúng ta phải hiểu rằng ngay đời này chúng ta phải liễu thoát sinh tử. Chúng ta đã đời đời sanh tử, vậy mà vẫn tiếp tục tạo phiền phức, để cho danh vọng địa vị thế gian lôi kéo chúng ta vào sanh tử luân hồi!

Hòa Thượng nói: **“Việc gì chướng ngại tâm thanh tịnh của chúng ta thì phải xả bỏ. Nếu ngay đời này không vắng sanh thì không có việc gì đáng nói, không có việc gì đáng bàn”**. Những việc gì chúng ta làm mà cảm thấy tâm hoan hỉ thì đó là việc đúng. Nếu chúng ta làm mà việc đó khiến chúng ta phiền não thì phải đặt câu hỏi tại sao mình phiền não? Người ta không làm theo ý của chúng ta nên chúng ta phiền não. Thế là chúng ta có cái *“ta”* ở trong đó, chúng ta bị cái *“ta”* khống chế. Nếu chúng ta làm vì *“mặt mũi”* của mình, vì thể diện của mình thì cái *“ta”* rất lớn. Nhiều người tu hành học Phật nhưng vẫn tùy theo tập khí phiền não của mình, vẫn để tập khí sai sự.

Hòa Thượng nói: **“Ta dùng tâm chân thành để làm những việc lợi ích chúng sinh. Nếu chúng ta làm được tốt thì chúng sanh khu vực đó có phước, nếu chúng ta làm không được tốt thì chúng sanh khu vực đó không có phước”**.

Chúng ta hãy nỗ lực phục vụ chúng sinh, tích cực tích công bồi đức, tích cực tạo phước để có một chút phước báu hồi hướng cho chúng sanh nhiều đời nhiều kiếp mà chúng ta đã tạo oan nghiệp với họ. Chúng ta làm một chút phước lành để hồi hướng cho họ. Khi chúng ta có phước thì tự khắc những oán thân trái chủ nhiều đời của chúng ta tự nhiên nhờ đó mà được hưởng phước. Chúng ta phải hiểu điều này!

Khi chúng ta làm những việc lợi ích chúng sinh, sức ảnh hưởng đến đại chúng càng lớn thì phước báu càng nhiều. Ví dụ ngày nay chúng ta chọn làm những việc giáo dục nhân cách, giáo dục luân lý đạo đức thì các thế hệ F1, F2, F3, F4... được tiếp nhận giáo dục chuẩn mực, phước báu theo đó mà sinh trưởng. Chúng ta chỉ làm 1 nhưng hưởng 5, hưởng 7, thậm chí hưởng 10, một lần gieo nhân nhưng nhiều lần gặt quả.

Tôi đã từng kể một câu chuyện về một oan gia mượn thân nói rằng họ muốn theo phá, thậm chí muốn giết chết người đó. Họ nói rằng người đó kiếp trước từng là Thầy của họ. Vì người Thầy kiếp này

không tu hành nghiêm túc, họ không được hưởng nhờ cho nên họ không để cho người đó yên thân. Đây là câu chuyện có chút huyền hoặc nhưng có đạo lý ở trong đó. Hòa Thượng nói: **“*Quý thân nói thì chúng ta không hoàn toàn tin theo, nhưng nếu họ nói có đạo lý thì chúng ta suy ngẫm*”**.

Hòa Thượng dạy chúng ta phải tích cực tạo nhân phước lành, tuyệt đối không gây tạo oán thù với người. Dù người nhục mạ chúng ta, hãm hại chúng ta, chướng ngại chúng ta, gây phiền phức cho chúng ta thì chúng ta vẫn không để oán hận ở trong lòng mà hoan hỷ tiếp nhận vì chúng ta biết rằng đó là do nhân chúng ta đã tạo từ trước, giờ đây chúng ta phải nhận quả. Nếu chúng ta ôm oán hận trong lòng, khởi tâm oán thù thì chúng ta tự mình làm ô nhiễm tâm thanh tịnh của mình, tự chướng ngại việc giải thoát sinh tử của chính mình.

Thật ra, chúng ta tuy biết đạo lý nhưng vẫn không kiểm soát được tập khí của bản thân, khi gặp việc vẫn để con **“*tam bành lục tặc*”** khởi lên. Ngài Lý Bình Nam nói: **“*Đáng sinh tử như thế nào thì vẫn phải sinh tử như thế đó! Đáng đọa lạc như thế nào thì vẫn phải đọa lạc như thế đó!*”**.

Chúng ta tu hành chưa đủ mức độ tốt để có thể giải thoát sinh tử, chưa đủ để có thể vãng sanh thành Phật. Hòa Thượng nói: **“*Nếu không vãng sinh thì không có gì đáng để nói*”**. Dù chúng ta tạo được nhân vãng sanh đến cõi Trời Đệ Thích thì vẫn phải ở trong lục đạo luân hồi, nếu ở trong lục đạo thì vẫn phải tiếp tục luân hồi.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói: **Chính mình đã tạo nhân thì chính mình phải nhận quả. Tất cả mọi tốt xấu, thuận nghịch mà chúng ta tiếp nhận ngay trong cuộc đời này đều đến từ “*nhân*” mà chính mình đã tạo. Chúng ta phải hoan hỷ tiếp nhận, phải dùng tâm thái thành khẩn để trả cho xong món nợ này.** Nhà Phật nói: **“*Nghiệp tận, tình không, tu về nơi ấy*”**. Nghiệp chưa tận, tình chưa không thì không thể về được nơi ấy. **“*Tình*”** là tình chấp, chấp trước cái thấy của **“*ta*”**, chấp cái biết của **“*ta*”**, chấp cách làm của **“*ta*”** là đúng. Lúc ra đi, chúng ta không vướng vịn thì mới có thể tự tại ra đi. Nếu còn vướng bận thì chúng ta phải **“*ở lại*”**, tiếp tục oan gia tương báo, tiếp tục luân hồi. Nghiệp phải tận, tình phải không thì mới tự tại. Chúng ta phải tập từ lúc còn trẻ.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!